

Mál nr. 360/2020**M og
V vegna slysatryggingar launþega A****Ágreiningur um hvort tilkynnt hafi verið um frítímaslys innan tilkynningarfrests.****Gögn.**

Málskot, móttakið 20.10.2020 ásamt fylgiskjölum 1-20.

Bréf V, dags. 05.11.2020.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 5. nóvember 2017 hafi M orðið fyrir frítímaslysi er hann datt í hálfu og slasaðist á fæti. Á slysdegi hafi M notið váttryggingarverndar slysatryggingar launþega hjá A þar sem hann starfar. Slysið hafi verið tilkynnt V með tölvupósti, dags. 10. september 2019, en V hafi, með bréfi dags. 21. október 2019, hafnað bótaskyldu með þeim rökum að tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga, hafi verið runninn út. M er ósammála þeirri afstöðu. M hafi leitað til læknis 8. og 29. nóvember 2017 og þá fengið þær upplýsingar að endurmeta ætti stöðuna tveimur mánuðum síðar. M hafi verið óvinnufær vegna slyssins frá 5. mars til 18. maí 2018, þegar hann fékk leiðbeiningar hjá bæklunarlækni um að minnka álag á fótinn næstu þrjá mánuði. Hafi dregið úr verkjum við það og við komu M til bæklunarlæknis, hinn 17. ágúst 2018, hafi honum verið ráðlagt að auka aftur álag á fótinn enda hafi allt verið eðlilegt við skoðun. Í kjölfar þess, á árinu 2019, hafi einkenni M farið versnandi. M hafi því ekki gert sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins fyrr en á árinu 2019, eftir að aukið álag á fótinn leiddi til vaxandi verkja. Hafi tilkynning hans um slysið því borist V innan lögbundinna tímamarka. Það breyti ekki þeirri afstöðu að M hafi þegar verið búinn að fá vottorð í þeim tilgangi að sækja bætur vegna tímabundinnar óvinnufærni til annars váttryggingafélags, enda hafi hann á þeim tíma talið að einungis væri um tímabundnar, en ekki varanlegar, afleiðingar að ræða.

Í bréfi sínu til nefndarinnar lýsir V þeirri afstöðu að ekkert í gögnum málsins gefi til kynna að miða skuli upphaf tilkynningarfrests við annað tímamark en tjónsdag, enda hafi M haft viðvarandi verki frá ökkla allt frá tjónsdegi. M hafi fyrst hitt lækni vegna atviksins hinn 29. nóvember 2017, og hafi verið sendur í segulómun hinn 22. febrúar 2018. Hinn 5. mars 2018 hafi M verið kynntar niðurstöður hennar, en segulómun hafi leitt í ljós „beinbjúg í talus og osteochondral brot, ótilfært í medial horni“ og í kjölfarið hafi M verið ráðlögð hvíld í sex til átta vikur. Á þeim tíma hafi M því mátt vita hvaða einkenni hlutust af slysinu. Jafnvel þó miðað væri við síðara tímamark, þ.e. þegar M leitaði til bæklunarlæknis 18. maí 2020, væri árs tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga liðinn við tilkynningu. Þá hafi M tilkynnt því váttryggingafélagi sem hann var sjálfur í viðskiptum við um tjónið áður, en M hafi óskað eftir vottorði vegna tilkynningar til þess félags í apríl 2018, og verði því að miða við að a.m.k. þá hafi honum verið kunnugt um afleiðingarnar. Hvað sem öðru líði liggja svo ekki fyrir mat á afleiðingum slyssins, en örorkumat skuli undantekningarlaust fara fram í síðasta lagi þremur árum eftir slysdag, og sé sá frestur liðinn. Er bótaskyldu því hafnað.

Álit.

Sem fyrr segir varð M fyrir frítímaslysi hinn 5. nóvember 2017 og tilkynnti hann V um slysið í september 2019 með tjónstilkynningu dags. 6. september 2019. Af gögnum fyrir nefndinni má ráða að hann hafi fyrst haft samband við heilsugæslu vegna atviksins hinn 8. nóvember 2017. Þá er skráð koma á heilsugæslu hinn 29. nóvember sama ár og aftur 5. mars 2018, en þá lágu fyrir niðurstöður myndgreiningar. Var M þá ráðlögð hvíld í 6-8 vikur og var hann óvinnufær vegna áverkans frá þeim degi og til 18. maí 2018. Þann dag hitti M bæklunarlækni og var þá ráðlagt að hlífa fætinum næstu þrjá mánuði, sinna aðeins léttari verkefnum í starfi sínu, og nota hækjur. Hinn 10. ágúst 2018 fór M aftur til sérfræðilæknis og var honum þá ráðlagt að fara varlega og nota ökklaspelku auk bólgueyðandi lyfja, en jafnframt kemur fram að honum sé ráðlagt að fara aftur til fyrri starfa og fram kemur að hann geti stundað útreiðar. Má því draga þá ályktun að á þessum tíma hafi einkenni M verið vægari, hann hafi náð töluverðum bata og jafnvel átt von um fullan bata, en ekki kemur fram að endurkoma eða

frekari úrræði hafi verið fyrirhuguð nema ef „illa gengur í framtíðinni“. Samkvæmt því sem fram kemur í málskoti var það ekki fyrir en eftir þetta tímamark, eða á árinu 2019, sem einkenni M fóru aftur vaxandi. Í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. V hefur hafnað kröfu M með vísan til þess að umræddur tilkynningarfrestur hafi verið liðinn þegar V barst tjónstilkynning M, í september 2019. Af þeim gögnum sem liggja fyrir nefndinni verður að áætla að nokkur tími hafi liðið frá komu M til læknis hinn 10. ágúst 2018 og þar til hann hafði vitneskju um þau atvik sem krafa hans er reist á, en verður ekki annað ráðið en að á þeim tíma hafi verið til staðar von um fullan bata. Verður því að miða við að umræddur tilkynningarfrestur hafi ekki byrjað að líða fyrir en í lok árs 2018. Verður þar af leiðandi að líta svo á að tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi ekki verið liðinn þegar M tilkynnti V um tjón sitt um einu ári og tíu mánuðum eftir umræddan tjónsatburð. Breytir það ekki þeirri afstöðu þó M hafi áður tilkynnt öðru váttryggingafélagi um umræddan tjónsatburð, enda liggur ekki annað fyrir en að í því tilviki hafi verið um að ræða bótakröfu vegna tímabundins atvinnutjóns.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysatryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík, 1. desember 2020
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.
Hafsteinsdóttir lögfr.

Hildigunnur